

TRÀNSIT

La plaça de la Llibertat plena de cotxes, en una imatge d'arxiu ■ R.E.

Els besaluencs aposten per restringir el trànsit de cotxes al barri antic

■ Una enquesta revela que els veïns consideren que, si s'hi limita o s'hi prohibeix el pas de vehicles motoritzats, es podrà atreure més visitants

Ramon Estéban
BESALÚ

Els besaluencs que han respost l'enquesta sobre mobilitat al centre, feta durant les últimes setmanes per iniciativa de l'Ajuntament, assenyalen majoritàriament el trànsit de vehicles motoritzats i la presència de vehicles mal aparcats com un problema. La solució –assenyala també la majoria– és restringir, limitar o prohibir el trànsit, excepte als que hi tenen domicili o negoci.

A la pregunta de "quins són els principals problemes relacionats amb la

mobilitat i la seguretat que hi ha al centre històric de Besalú?", el 48% dels enquestats assenyalen "l'excés de volum i continuïtat de trànsit rodat (molta quantitat de vehicles i constant circulació dels mateixos)". La segona resposta amb més partidaris (42%) ha estat "l'estretor dels carrers no permet la convivència entre vianants, turistes i cotxes. La conseqüència és la desprotecció del vianant", i la tercera (41%), "els cotxes mal aparcats". Quan es pregunta quines mesures es podrien prendre per potenciar l'accés al centre

històric a peu, el 77% diu "restringir, limitar o prohibir el trànsit de vehicles". Els veïns podien fer comentaris addicionals, un apartat en què el 48% indiquen que retornant l'espai públic als vianants s'augmentarà "la qualitat de vida" i es solucionarà "el problema actual d'inseguretat que existeix". La millora d'aquest aspecte del barri antic farà que es guanyin visitants, creu el 84,2% dels que han respost l'enquesta.

"No calen aparcaments"
Si l'Ajuntament fa cas del que diuen els veïns, no

haurà de condicionar més aparcaments al voltant del centre, ja que el 63% dels enquestats creuen que hi ha prou places de pàrquing a prop del barri antic. En canvi, sí que caldria equipar el centre amb aparcaments per a bicicletes (ho diu el 75%). En aquests moments, només un 22% es desplacen al centre en bici sovint o molt sovint, revela la consulta.

El treball, realitzat per l'empresa Neòpolis, abastava un ampli qüestionari sobre mobilitat al centre de Besalú i l'han respost 204 persones. ■

LA GALERIA

Lluís Freixas

Impossible, inevitable

Sembla que hem arribat a la porta de l'infern, on s'abandonen totes les esperances. Immersos en la voràgine de la crisi econòmica i de les crisis governamentals de Grècia i Itàlia, aquests dies parlem de la dictadura dels mercats i de cops d'estats del capital. Manuel Cuyàs, que sempre té el nas fi i la ironia esmolada, ahir ho escrivia en aquests termes: "Els tecnòcrates al poder, i de la democràcia ja en parlarem demà." Ara, com que Cuyàs també té l'encert del matís, després hi afegia: "No tot és tan senzill, és clar." No, no ho és. Ens pesa com una llosa el tedi de la campanya electoral espanyola, el convenciment que el futur govern, sigui quin sigui, farà el que no s'atreveix a dir o el que no s'ha atrevit a fer fins ara. També la convicció que ens manen des de fora i que ho fan al dictat d'aquest subjecte invisible que anomenem mercats. És innegable que el resum sembla exacte, però sempre hi ha peròs.

Potser hem oblidat que la política consisteix en la gestió de la realitat

En primer lloc, hi ha qüestions immediates que no formen part de l'omnipresent crisi del deute sobirà. Qüestions concretes que no totes les formacions polítiques tractarien igual. Que un autònom pagui l'IVA abans o després de cobrar les factures, per exemple. Tampoc no deuen pas tenir la mateixa concepció de l'Estat Es-

querra Republicana que el Partit Popular. Ni del litigi polític sobre la fiscalitat catalana. Alguna cosa podem decidir encara.

En segon lloc, potser hem oblidat que la política consisteix en la gestió de la realitat, que sol ser tossuda. Un governant pot prendre la decisió que li sembli més oportuna –la contenció o la despesa, apujar o abaixar impostos, fer la gara-gara al capital o anar-hi a la contra, complir o incomplir els compromisos amb els seus socis–, però cada decisió té unes conseqüències que el polític ha de preveure i avaluar.

Que la realitat sigui tossuda no vol dir que sigui justa, és clar: hi ha injustícies clamoroses i la democràcia és manifestament millorable, però compte de quin pa fem rosegons. La societat moderna no és un producte polític de laboratori, sinó el resultat d'un procés històric lent i complex. Tal com deia Cambó, malgrat que avui no sigui bon moment per citar-lo, hi ha dues maneres segures d'arribar al desastre: una, demanar l'impossible; una altra, retardar l'inevitable. Sense excloure, en la segona part, la regeneració urgent de la classe política més enllà dels gestos vacus dels darrers anys i abans no creuem un punt sense retorn.

ST. J. DE LES ABADESSES

El tribunal dona la raó a USTEC en l'afer de l'Emma

El Tribunal Contenciós Administratiu 1 de Girona ha donat la raó a USTEC-STEs en la demanda contra el Educació pels nomenaments il·legals, el 2009, de professorat provinent de l'escola Emma de Sant Joan de les Abadesses. Segons la sentència, "es van fer sense tenir en compte l'antiguitat dels docents, sense seguir cap procediment i prescindint dels tràmits de la borsa d'interins". ■ J.C.

CAMPRDON

Els mestres segueixen un curs de socorrisme

Els mestres de l'escola de Primària Doctor Robert de Camprodon han participat en un curs de primers auxilis organitzat per la Creu Roja Vall de Camprodon. El curs també estava adreçat al personal laboral del centre educatiu i ha anat a càrrec de Jesús Fuentes, el qual ha instruït als participants sobre les eines i recursos que tenen a l'abast per actuar davant d'accidents quotidians i urgències. ■ J.C.

Un moment del curs per als mestres ■ EL PUNT AVUI

CORNELLÀ DEL TERRI

Recuperen el Mercat dels Indiois

La programació de Nadal de Cornellà del Terri tindrà aquest any una novetat important: el Mercat dels Indiois, que es farà el 10 de desembre. Es tracta d'un antic mercat en què sobretot es venia aviram i menjar típic de Nadal i que es va deixar de fer fa temps. En la represa, la fira inclourà productes de tota mena relacionats amb les celebracions nadalenes, i diverses activitats. ■ R.E.

PORQUERES

Comença un curs de tastavins al centre cívic

El Centre Cívic de Porqueres ha organitzat un curs de tastavins obert a tothom qui estigui interessat en aprendre'n la tècnica. Les sessions aniran a càrrec del mestre tastavins Agustí Ensesa i tindran lloc avui i els dies 24 de novembre i 1 de desembre, de les vuit de la tarda a les deu de la nit. La inscripció costa 60 euros. S'ha de formalitzar a través del web del Centre Cívic o a secretaria. ■ R.E.

ROSES

El club marítim torna el llagut a l'Ajuntament

El Club Marítim, antic club de rem de Roses, ha tornat el llagut a l'Ajuntament, després que l'equip de govern li reclamés l'embarcació a l'entitat. El club marítim reitera que amb aquesta acció l'Ajuntament ha deixat l'entitat sense possibilitats de fer cap mena d'activitat. També ha reclamat una reunió amb l'alcalde, Carles Pàramo, com li han demanat els membres de l'entitat. ■ M.V.

Cultura i Espectacles

Rigau Editors i l'Ajuntament editen el setè volum de la col·lecció Girona Fotògrafs, dedicat a Francesc Riuró, conegut per la seva crucial aportació a l'arqueologia

Riuró, fotògraf anònim

Dani Chicano
GIRONA

Quan la família de Francesc Riuró i Llapart (Girona, 1910-2008) va fer donació l'any passat, coincidint amb el centenari de la seva data de naixement, al Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de Girona, del riquíssim fons documental d'aquest investigador, arqueòleg vocacional, delineant professional i artista plàstic, Joan Boadas, responsable del servei, i David Iglésias, el tècnic del servei, de seguida es van adonar de la importància del fons fotogràfic que l'acompanyava, d'unes cinc mil imatges, entre negatius de vidre, negatius de plàstic i alguns positius.

Riuró, l'aportació del qual en l'àmbit de l'arqueologia és fonamental a les comarques gironines, ja havia seleccionat i documentat un bon nombre de fotos que tenien més a veure amb la seva faceta artística que no pas d'investigació o documentació, relacionades amb l'arqueologia. Segons Joan Boadas, "havia fet una destil·lació d'imatges representatives de la seva obra i treball". Allò encaixava perfectament en el discurs de la col·lecció Girona Fotògrafs, que pretén valorar els fotògrafs gironins i fer que ocupin "el lloc que es mereixen -diu Boadas- en cas que d'aquí a uns anys algú estigui interessat a fer un relat de la història de la fotografia catalana, espanyola i, essent ambiciosos, universal; perquè fins ara no s'han tingut en compte aquests fotògrafs".

A partir de la primera selecció Boadas explica que, per publicar el setè

A l'esquerra, un grup d'ancianes a la font de la Mare de Déu de la Pera, de Girona (1947), i a la dreta, un retrat (1958) ■ FRANCESC RIURÓ / SGDAP

volum de la col·lecció, que es presentarà avui (20 h) a la sala de plens de l'Ajuntament de Girona, van fer una altra selecció que segueix un discurs espacial més que cronològic, ja que va des dels afores, amb imatges preses des de la distància (el puig d'en Roca, les Pedreres), per anar-se acostant al centre, al rovell de l'ou de la ciutat i, posteriorment, [afegir](#)

Hi ha, en les fotos de Riuró, una voluntat de discurs artístic, en tant que creador plàstic

[imatges de diverses contrades de les comarques, com ara Banyoles, l'Escalade, Roses o Camprodon, i fins i tot algunes imatges d'objectes o fotografies de detall.](#)

Hi ha, en les fotos de Riuró, segons Boada, una voluntat de discurs artístic, en tant que creador plàstic. En la seva producció fotogràfica, Riuró és conscient que cal deixar testimoni i té molta cura del valor documental de la seva feina, però també existeix aquell gust per l'estètica, per l'enquadrament, aquella sensibilitat pròpia dels artistes.

Boadas afirma que algun dia s'haurà de fer un estudi de la història de la fotografia durant el franquisme, per tal de valorar els autors de manera correcta. "Durant el franquis-

La xifra

5.000

imatges constitueixen el fons fotogràfic inclòs al fons documental cedit a l'Arxiu de Girona pels familiars de Riuró.

me, malgrat l'aïllament que li era propi, els fotògrafs com Riuró estaven perfectament al cas de les noves tècniques i tendències fotogràfiques predominants a Europa", diu Boadas.

La majoria d'imatges que recull el volum són inèdites. Riuró, que va ser totalment autodidacte, com en l'àmbit de l'arqueologia, en què va excel·lir, n'havia presentat algunes a concurs i va ob-

tenir algun guardó. També va arribar a publicar dues fotografies al *Diario de Barcelona* (1949 i 1950), i cinc a la *Guia de Gerona* (1953), de l'historiador Santiago Sobrequés. També va participar en diverses exposicions fotogràfiques.

Pròleg de Xavier Antich

El volum publicat inclou, a més d'una introducció a càrrec de David Iglésias, una breu anàlisi de la figura i obra de Riuró a càrrec de Xavier Antich, filòsof, professor titular d'estètica a la UdG. Per Antich, la publicació del llibre dedicat a Riuró "es pot considerar literalment la presentació en públic d'un descobriment". Antich esmenta tres dades que singularitzen l'obra d'aquest erudit i artista. La prime-

ra, el seu domini tècnic i compositiu, malgrat el seu caràcter autodidacte, i un coneixement considerable de la fotografia realista de postguerra. La segona, la seva condició d'arqueòleg i, per tant, intervenció en treballs de restauració del patrimoni i excavacions, que li va fer desenvolupar una especial "sensibilitat pel paisatge, les construccions i els elements físics i materials capaçs de testimoniar la vida urbana. La tercera, la seva condició de delineant professional, gràcies a la qual, aventura Antich, "les seves composicions, extremadament curoses des del punt de vista formal, es caracteritzen per un molt accentuat sentit de la geometria de les proporcions i dels equilibris de les formes". ■

Àngel Corella descarta de moment portar l'escola de dansa a Figueres

► L'Ajuntament, que no vol fer declaracions al respecte, s'ha reunit recentment amb la família

FIGUERES | DdG/EUROPA PRESS

■ El reconegut ballari, Àngel Corella, deixa entreveure que, de moment, no portarà l'escola-residència de dansa a Figueres, tal i com li ha proposat l'alcalde de la ciutat, Santi Vila (CiU). En declaracions a l'agència de notícies Europa Press, Corella assegura que compta amb la complicitat del batlle que va proposar ubicar aquest centre per a nens d'entre 11 i 18 anys a la ciutat però recorda que «aquesta no pot deslligar-se de la companyia «mare», per la qual cosa ara per ara, aniria a Segòvia». Malgrat això, el ballari es mostra reticent a tancar portes a ningú i explica que estaria disposat a tornar a Catalunya. Des de l'Ajuntament de Figueres han declinat fer declaracions al respecte però, en el darrer ple, Vila va explicar que recentment havien mantingut una trobada amb la família Corella.

Àngel Corella és el fundador i director del Corella Ballet Castilla i Lleó. El primer rumor sobre la possibilitat de tenir un centre a la capital altempordanesa va sorgir el gener d'aquest any després que l'alcalde expliqués que feia dos anys que negociaven amb la família del ballari i que l'equipament podria establir-se a l'auditori dels Caputxins, actualment en obres.

Es va fer públic després que Corella anunciés la possibilitat d'abandonar la seva seu actual a Segòvia per a traslladar-se a una altra ciutat i de manifestar que «Barcelona i Catalunya es mereixen

Corella -a l'esquerra- en un dels seus espectacles.

una gran companyia de dansa clàssica». Aeshores, van explicar que els contactes s'havien intensificat i que Figueres comptava amb el suport de la Generalitat, que veia de bon ull dur-ho a terme. Mesos més tard i poc abans dels comicis municipals, Vila va explicar que la idea era que l'escola de dansa s'ubiqués al costat de l'IES Alexandre Deulofeu i que aquesta iniciativa «a Catalunya, es fa a Figueres o no es fa enlloc».

A més, va afegir, Ensenyament ho estava tutelant i es preveia que fós un centre de formació concertat. Les declaracions de Corella, però, deixen obertes totes les portes i deixen pas a les ambigüitats, especialment després que l'alcalde expliqués fa unes setmanes que havia seguit mantenint contactes amb ells. I és que en decla-

racions a l'agència de notícies, Corella lamenta que els escassos tres milions d'euros amb els que compta la companyia -el Ballet de la Ópera de París té un pressupost de 50 milions, per exemple- no és suficient i que, a més, ha d'afrontar una retallada del 20%. Per aquest motiu, considera que el futur de la seva companyia a la localitat de La Granja, a Segòvia, no està tancat i que «tot està a l'aire».

En aquest sentit, Corella mostra la seva disposició a tornar al lloc on es va gestar a seva fundació «si hi ha les circumstàncies adequades» i admet que hi va haver contactes amb el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, tot i que es mostra prudent i insisteix en què no hi ha res definitiu. Que el seu futur, en definitiva, segueix lligat de mo-

LA CLAU

SENSE TANCAR CAP PORTA
El ballari manté que tot és obert i que li agradaria anar a Catalunya. En un missatge ple d'ambigüitats, Corella no tanca cap porta: ni a la permanència a Segòvia ni al seu trasllat a Catalunya. Tampoc ho fa amb la possibilitat de venir a Figueres tot i que deixa clar que, de moment, això no seria viable.

Figueres li va proposar una escola residència per a nens d'entre 11 i 18 anys, a la zona de l'institut Deulofeu

ment a la comunitat de Castella i Lleó.

«Sense ballet estable» Pel què fa les «reticències» que la seva hipotètica arribada a Catalunya provoca en el sector de la dansa contemporània, Corella remarca que hi ha espai i públic per a tothom i que el més important és crear afició. «A Alemanya hi ha 64 companyies de dansa clàssica, i a Espanya, ni una», lamenta el ballari, que diu no entendre que ni el Teatro Real ni el Gran Teatre del Liceu comptin amb un ballet establert encara que considera que en els darrers anys comença a haver-hi un interès. Pensa, però, que la crisi econòmica dificultarà que es materialitzi.

Breus

PORTBOU

L'Ajuntament congela les ordenances i taxes

FIGUERES | DdG

■ CiU de Portbou ha aprovat la modificació de les ordenances per l'any vinent. En el darrer ple municipal es va aprovar congelar tant les taxes com els impostos municipals. En aquest sentit, l'alcalde, Josep Lluís Salas, ha explicat que han mantingut el que havien promès durant la campanya electoral. Creuen que s'ha de mantenir així, malgrat la situació econòmica municipal.

DIARI DE GIRONA

ROSES

Narcís Turró dissenya el cartell de carnaval

ROSES | DdG

■ L'artista Narcís Turró és l'autor del cartell de carnaval del 2012. L'Ajuntament va decidir encarregar el disseny i il·lustració a un artista local amb experiència en aquests àmbits. Ho ha fet després de declarar desert el primer premi del concurs de cartells i destinar aquests diners a pagar l'encàrrec a un artista. L'Ajuntament creu que ha sabut captar, com a rosinc, el que representa el carnaval.

El jutjat desestima un intent de Telefónica de reprendre l'activitat d'una antena a Roses

ROSES | DdG

■ El jutjat contenciós-administratiu número 2 de Girona ha desestimat un recurs de Telefónica Móviles España que pretenia que es reprengués l'activitat a una antena del carrer Mairó de Roses. El 2005 una veïna va iniciar un procés perquè s'aturés l'activitat i l'Ajuntament ho va fer el 2008. El jutjat ha considerat que l'empresa de telefonia s'ha de fer càrrec de les costes judicials per a la demandant.

L'advocat de la veïna, David Izquierdo, va valorar justament que «després d'una llarga lluita, una veïna vegi recompensada la seva inversió de temps i diners i la jutgessa li reconegui que l'operadora li hagi de pagar els honoraris del seu advocat».

La lluita va començar fa sis anys però l'antena està situada en aquest punt des de 1994 amb una llicència d'obres. Mai es va concedir una llicència d'activitat i, a més, no compleix amb el planeja-

ment urbanístic. Fa sis anys la veïna es va adreçar a l'Ajuntament però no se la va respondre i va optar per acudir als tribunals. Amb el procés començat, l'Ajuntament va decidir contestar-li la petició resolent que s'havia d'aturar l'activitat. Davant d'això, aquest contenciós no va continuar endavant, però llavors va ser l'operadora qui va decidir reclamar que s'anul·lés l'acord municipal i es reprengués l'activitat. A més, demanava que es permetés continuar funcionar mentre es resolia. Va continuar funcionant fins el 2008 que els tribunals van ordenar que s'aturés. Ara s'ha resolt el contenciós en el que Telefónica pretenia que s'anul·lés l'acord municipal perquè deixés de funcionar l'antena i, per tant, l'antena continuarà sense activitat. Per Izquierdo, a més, es recompensen els esforços de la veïna de Roses que va decidir que es fes complir la legalitat en relació a aquesta instal·lació.

Dídac Moreno
PERIODISTA

MALEÏDA POR A INFORMAR

L'articulista reflexiona sobre la polèmica a l'entorn del pagament d'un quadre per a l'església de Sant Pere

L'activitat municipal a Figueres està centrada durant els darrers dies en la polèmica que s'ha generat per la

compra del ja més que conegut quadre de Lluís Roura que, recentment, s'ha instal·lat a l'església de Sant Pere. Denúncies d'irregularitats, crítiques pel cost, interrogants sobre la necessitat, xifres que ballen... tot plegat alimentat per la falta d'informació que ha envoltat tot el procés. No s'ha apostat per informar i deixar les coses clares des d'un principi i això, com és habitual, només ha fet que afegir llenya al foc que ja hi ha que aprofita per atiar les flames.

A dia d'avui encara no s'ha donat una explicació clara de tot el procés que s'ha seguit en la compra del quadre. Pel que se sap, el pagarà l'Ajuntament de Figueres i ho farà amb els diners que una companyia telefònica compensa per tenir antenes a l'església de Sant Pere (abans estaven a l'edifici consistorial).

La polèmica esclata dies després de l'exhibició del quadre quan surt a la llum que aquests diners, segons un dictamen aprovat el 2007 pel plenari figuerenc, s'havien de destinar a arranjar i solucionar alguns problemes que pateix l'edifici de l'Ajuntament. S'ha començat una irregularitat? No ho sa-

bem perquè no se'ns han donat més detalls.

I mentrestant tothom fa la seva. Amb la boca petita des de l'equip de govern afirmen que ja s'ha invertit en les millores de l'edifici des de fa anys mentre que els grups a l'oposició continuen defensant que cal demanar responsabilitats perquè no s'ha respectat un acord de ple. En definitiva, el ciutadà no entén res i només li arriben les realitats partidistes que, uns i altres, deixen anar interessadament a la premsa.

A l'espera d'alguna informació oficial, amb detalls aclaridors, només sabem que l'Ajuntament ha comprat un quadre per uns 40.000 euros, que està exposat a l'església de Sant Pere, que s'ha adquirit amb uns diners que ha aportat una companyia telefònica i que no s'ha respectat un acord plenari.

A partir d'aquí la falta d'informació només alimenta la rumologia, la demagògia i les mitges veritats. Una explicació detallada de l'equip de govern ho hagués desactivat tot.

Amb aquest silenci només s'alimenten els baixos instints de tots plegats.

El coreògraf neozelandès porta al Mercat de les Flors una profunda reflexió sobre la destrucció del planeta

Lemi Ponifasio, el poder de l'emoció

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

En general, el públic ve al teatre a la recerca de la confirmació d'imatges preconcebudes. Jo busco el contrari: l'etapa prèvia a les idees preconcebudes de la gent, perquè és allà on s'inicia aquest espai poètic que m'interessa crear, un lloc de reflexió, una dimensió en la qual et permetes una altra percepció de les coses”.

Sentir parlar el coreògraf neozelandès Lemi Ponifasio convida a respirar profundament. El seu és un altre univers, una nova manera de pensar i imaginar que ens remet al que és veritablement important a la vida, a la capacitat de meravellar-nos. El seu

'Birds with skymirrors'
és un adéu dels ballarins a la seva terra, una illa del Pacífic que va desapareixent

MANÉ ESPINOSA

Un ballari de la companyia MAU durant l'assaig d'ahir, al Mercat de les Flors, de la nova peça de Ponifasio *Birds with skymirrors*

llenguatge teatral pot semblar un enigma en aquestes latituds –ballarins vestits com monjos, moviments entre el butoh i l'haka maori executats a l'uníson amb gran precisió i sentit del ritme...–, però el que pot veure's com un ritualisme de difícil digestió en el context del Mercat de les Flors, on recalca a partir d'avui i fins dissabte amb *Birds with skymirrors*, és en realitat una proposta artística que s'avança al seu temps.

“El que m'impulsa a crear és qualsevol cosa que em preocupa, que em manté despert a la nit. En el cas de *Birds...*, l'experiència del canvi climàtic al Pacífic, que ja és

una realitat; part de l'apocalipsi ja hi ha arribat. De fet, set dels meus ballarins viuen en una illa que està desapareixent”, explica Ponifasio amb aquesta serenitat que el precedeix, aquesta calma del visionari. El seu treball, tanmateix, no és una lliçó sobre les nostres responsabilitats, ni una explicació sobre com netejar els rius contaminats. “És només la meua relació amb la Terra, que podem considerar una història d'amor, perquè quan penses molt en algú i li escrius, ho plantejges en termes de poesia”.

Després d'oferir-nos la seva *Tempestat* l'any passat (actuació que va passar una mica desapar-

cebuda perquè es tractava d'un creador de nom exòtic, que no era ni el d'Akram Kahn ni el de Siri Larbi Cherkaoui), Ponifasio i la seva companyia MAU –ell prefereix dir-ne comunitat–, aprofundeixen en la relació de la humanitat amb el planeta apel·lant a “una certa ètica i a la capacitat de compassió amb l'entorn”.

El títol (*Ocells amb miralls líquids*) s'inspira en una vivència de Ponifasio mentre era en una platja de l'illa de Kiribati, al Pacífic, on encara hi ha tancs i submarins de la Segona Guerra Mundial –“per què lluitaven aquí, si no hi ha res!”–, una illa tan estreta que les grans onades de febrer la tra-

vessen i en salinitzen l'agricultura. Mirant el cel, va observar uns ocells amb una espècie de mirall líquid que els penjava del bec.

“Els ocells tenen per mi un component sagrat, evocuen els meus avantpassats, la llum del més enllà... i vaig començar a sentir que aquesta visió era un misatge... fins que vaig veure que el que tenien al bec eren tires de cinta magnètica procedent de l'abocador de la carretera, perquè allà no hi ha enlloc on es pugui excavar per enterrar les escombraries, aquests plàstics que maten peixos, ocells, balenes, tortugues... Necessitem un canvi molt profund de tota la humani-

tat per resoldre tot això. I tot i així em pregunto si la Terra té encara capacitat de regenerar-se”, afegeix.

La seva nova peça és, així, un adéu dels ballarins a la seva història. “Es converteixen en ocells sense terra que planen pel món”, conclou el coreògraf i director, que va crear MAU el 1995 com una plataforma per a la reflexió crítica i la creativitat, amb artistes, intel·lectuals i líders comunitaris. La seva és una visió desafiant i poderosa del teatre contemporani que, com en el cas de Castellucci, amb qui se l'ha comparat, crea estats d'ànim, crea una emoció.●

El debut de Rafel Bernabeu denuncia la destrucció de la Mediterrània

Contra el turisme de masses

SERGI SIENDONES
Barcelona

En Branko sempre hi ha viscut a gust, entre la brutícia. Comissari d'antiviciis que, de moment, està de baixa temporal, té l'objectiu d'enriquir-se a costa de destruir l'[/TEXT]ja puresa de Korçula, una illa bucòlica de la mar Adriàtica en què suposadament va néixer Marco Polo. Amb un humor una mica ennegrit, l'autor narra el deteriorament físic i mental progressiu del protagonista, alcohòlic i mancat de moral, així com el fracàs dels seus plans com a promotor turístic.

Edicions de 1984 publica *Branko, el dàlmata*, la primera novel·la de Rafel Bernabeu (Barcelona, 1950). Bernabeu treballa des que tenia catorze anys i confessa que li han calgut tres intents per llicenciar-se en Filosofia, el 2004. L'obra està escrita

amb una intenció clara: fer arribar al lector una crítica de pes contra l'efecte irrevocable del turisme massiu a les costes de la Mediterrània.

Tot i que Bernabeu ubica la narració a la costa de Dalmàcia dels anys noranta, amb el rere-

'Branko, el dàlmata'
s'ubica en una illa de Croàcia, però el cas és extrapolable a la Costa Brava

fons polític corresponent –la guerra dels Balcans s'hi coïa a foc ràpid–, les situacions que s'hi descriuen, tal com ell mateix assegura, “són cent per cent extrapolables a l'aperturisme dels anys seixanta a la Costa Brava i les Illes Balears, així com al boom més re-

cent de la Costa dels Tarongers”.

Mallorca, Eivissa i, especialment, Roses apareixen citades al llibre com a precedents del desastre. En boca del poderós amo de l'agència fictícia Bavarian Tours, Peter Grossmeier, Bernabeu distingeix dues menes de turisme: el de masses, macro i subjugador, de benefici ràpid però de vida curta, i el sofisticat, que es fonamenta en els tresors culturals i naturals de la zona, que assegura la longevitat del projecte. Menorca o Cadaqués són retratats de la segona classe de turisme, opció que el personatge de Branko no està disposat a acceptar, esclau –com molts– de la riquesa de construcció fàcil.

“El cas de Roses de què parlo a la novel·la és totalment verídica”, assegura l'autor, tot fent referència al passatge en què narra la destrucció de la muralla Est del recinte de la ciutadella d'aquesta localitat de la Costa Brava. “Va

ANA JIMÉNEZ

Rafel Bernabeu

ser un tractant de bestiar de la zona el que, a finals dels cinquanta, va destruir mil metres de muralla en una setmana –afegeix–, tot per vendre els terrenys de la franja marítima als empresaris hotelers que poguessin pagar els preus astronòmics que demanava”.

Irònicament, l'any 2010 es van posar en marxa les obres de reconstrucció del sector Est de la muralla de la ciutadella de Roses, subvencionades pel Departament de Cultura de la Generalitat i la Diputació de Girona, amb un pressupost de 604.000 euros.

“Com va dir Stendhal, una novel·la és un mirall que tant reflecteix el blau del cel com el fang que hi ha al camí”. La metàfora de l'escriptor francès permet a Bernabeu explicar el seu procés creatiu i pensar. Amb la seva primera novel·la, escrita en un català pulcre, mira de construir un retrat historicosocial capaç de fer comprendre al lector els efectes i les raons de la construcció desenfrenada de macrocomplexos hotelers a la costa.

Avui dia Korçula encara manté els seus trets, cosa que satisfà l'escriptor.●